

Un musical jove per a la nova evangelització

La nova evangelització cal que sigui nova en l'ardor, les expressions i els mètodes. Aquests tres pilars es troben en el musical *Alma*, una aventura artística iniciada el 2011 per joves de l'arxidiòcesi de Toledo que ja ha arribat a més de 15.000 espectadors. «No som una companyia teatral —asseguren—, només som joves de diferents parròquies i moviments eclesials que volem ajudar a la nova evangelització de la nostra societat. Per això transmetem el missatge cristià d'una manera alegre i optimista.»

GLOSSA

Mai no deixava tirat ningú

Un jove de divuit anys llegí unes paraules en el funeral de la seva àvia: «[...] La meua àvia ha estat al llarg de la seva vida una gran persona i un exemple a seguir, com veu poder comprovar els qui la vareu conèixer. M'agradaria que la recordéssim tal com era. Tota la seva vida ha demostrat tenir una gran força de voluntat i ha estat fidel als ensenyaments de Jesús». El jove s'aturà uns segons i, amb força i emoció alhora, afirmà: «Mai no deixava tirat ningú». Amb més emoció, però amb enteresa, continuà: «Sempre ajudava a qui ho necessitava en tot el que podia i més, i sempre es podia comptar amb ella, mai no demanava res a canvi. És important que conservem els valors d'honestedat, amabilitat, confiança, força i valentia que ens ha transmès. Tot a partir de la seva fe i confiança en Déu. [...] Per això hem de reflectir aquests valors a la nostra vida i fer que se senti orgullosa de nosaltres. Si ho aconseguim, l'àvia no haurà viscut en va.»

Aquest noi va saber condensar el tarannà generós de la seva àvia amb una expressió molt gràfica: «Mai no deixava tirat ningú». No deixar *tirat* ningú és acompanyar, ca-

llar, escoltar, parlar quan convé, oferir ajuda, donar la mà quan cal tant de temps com sigui necessari... i tot evangèlicament. Així s'ajuda a créixer i s'apropa les persones a l'amor de Déu. «Tota la teua exhortació ha de conduir a l'amor que neix d'un cor net, d'una consciència recta i d'una fe sincera» (1Tm 1,5). No oblidem, però, que l'àvia havia fet seva aquesta actitud des del seguiment de Jesús —del seu dir i del seu actuar—, des de la proximitat d'Ella a la seva vida en la pregària senzilla i profunda. Jesús era el seu capdavanter en no deixar tirat mai ningú: els nuvis de Canà, la sogra de Pere, el seu amic Llätzer, la filla del cap de la sinagoga, els que el seguien i no tenien menjar, els apòstols pescadors en hora de tempesta, la pecadora penedida, el cec de naixement... «Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé» (Ac 10,38).

Aquest nét, quan diu de l'àvia que «mai no deixava tirat ningú», és com si afegís: «I jo tampoc no ho faré», perquè «l'àvia ha estat un exemple a seguir». I no oblidem que ella seguia Jesús.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Acollim la decisió del Papa Benet XVI i esperem pregant el seu Successor

La renúncia del Sant Pare Benet XVI per amor a l'Església, per no fer nosa, perquè no sent forces «per exercir adequadament el ministeri» de successor de l'Apòstol Pere, és un «signe del temps» per a nosaltres els creients; així l'hem d'acollir. Cal ser molt valent per no deixar-se afalar i simplement mantenir la situació. Cal ser molt coratjós per pregar i discernir el que li convé a l'Església, només escoltant el seu Senyor, Jesucrist. No tinguem por i fiem-nos de Crist, que porta l'Església, i mantinguem l'esperança i la pau. Que profundes les senzilles paraules plenes de fe del sabater del Papa, un peruà, quan diu: «Si un Sant Pare decideix això, un ha d'escoltar i ja n'hi ha prou». Hem d'acollir amb fe aquesta decisió discernida en consciència, meditada i pregada per Benet XVI. Perquè l'estimem, acollim amb molt de respecte les seves decisions!

Ell ha volgut ser aquests vuit anys darrers «un humil treballador de la vinya del Senyor». Ho ha aconseguit, per més que no era fàcil seguir el gran Papa i ara beat Joan Pau II. Eren tan diferents...! Però Benet XVI ha parlat i ensenyat amb saviesa, i l'hem anat a escoltar. És un enamorat de la bellesa de l'art i de la música. Ens ha emocionat com celebrava i estimava la litúrgia. Ha clavat els seus ulls clars en els nostres i amb mirada bondadosa ens ha repetit que val la pena ser valents davant les contrarietats, que hem de valorar la fe en Déu que és el més gran do per a tota persona, sense acomodar-se al relativisme moral d'un món materialista, injust i superficial. També ha estat decidit a l'hora de netejar les immundícies dels fills de l'Església, acollint les víctimes i canviant la normativa. I sempre ha mantingut el diàleg amb tothom, amb les ideologies i els savis d'aquest món, amb els polítics i els líders religiosos, amb els membres de la Cúria i amb tots els qui s'hi acostaven. Ha estat un gran creient en Déu que ha confiat sempre en la raó, en el diàleg i en la bondat, i a prop seu era això el que es respirava.

Ens ha regalat tres belles encíclics sobre l'amor, l'esperança i la veritat en la justícia, així com quatre grans exhortacions sobre l'Eucaristia, la Paraula de Déu, l'Església a l'Àfrica i l'Església a l'Orient Mitjà. I serà molt conegut pels seus tres llibres sobre l'històric «*Jesús de Natzeret*». Ell signà el Concordat amb el Principat d'Andorra que assegura la figura del Copríncep episcopal per part de l'Església entre d'altres realitats ben positives. I va dedicar la basílica de la Sagrada Família de Barcelona on també hi estan ben presents la nostra Patrona, la Mare de Déu de Núria, i també Meritxell.

La creu ha marcat el seu pontificat. Coneixem els casos d'abusos de menors que l'han fet plorar, de turbulències econòmiques, d'intransigències dels tradicionalistes i de filtracions de documents des del seu mateix apartament apostòlic. I segurament moltes situacions crítiques per a la pau del món, la relació amb l'Islam i la duríssima crisi econòmica i financera que avui travessa el món i que ell ha denunciat amb coratge.

Amb el temps la seva figura profètica i lliure encara créixerà més. Ara ha deixat pas, i des del 28 de febrer, la seu de Sant Pere està vacant, esperant que el Conclave dels Cardenals, amb la inspiració de l'Esperit Sant, elegirà el nou Summe Pontífex que ha de guiar l'Església. Siguem perseverants en la pregària perquè Déu ens doni el Pastor que ara necessita l'Església, i no dubtem que serà així!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ ÀNGEL DE ARRIBA

Atur i fe

L'Àngel de Arriba és pare de família. Té 58 anys, l'abril de 2011 va haver de tancar la seva empresa i, des de llavors, és a l'atur. En aquell moment va tenir una barreja de sentiments, perquè amb la seva edat i aquesta greu crisi econòmica va pensar: la vida laboral s'ha acabat per a mi. Malgrat tot, la fe l'ha ajudat a viure aquesta nova situació. La seva experiència l'ha volgut plasmar en un llibre que ha editat ell mateix, que pot ajudar a totes les persones que es trobin en la mateixa situació.

Atur i fe transmet esperança i convida a cercar la fe (<http://aturife.blogspot.com>).

Com l'ha ajudat la fe a superar aquesta situació?

M'ha donat força, esperança, ganes de lluitar i, sobretot, m'ha ajudat a comprendre més els altres; a ser més sensible, més humà, i a estimar Déu amb més profunditat. Ell és qui m'ha donat força per continuar endavant en els moments pitjors. No m'ha deixat mai sol.

Les persones sense feina el poden arribar a entendre?

Em poden entendre si obren el seu cor a Déu, si troben refugi en la fe i tenen un guia espiritual. Perquè si tenen fe, Déu proveirà, els donarà forces per lluitar i per sortir d'aquesta situació.

Com pot ajudar el llibre les persones a l'atur?

Explico com la fe m'ajuda a superar cada dia a l'atur. Sant Francesc resumeix molt bé per què estem patint tant aquesta crisi, demostra la simplicitat de la vida: «Jo necessito poques coses i el poc que necessito ho necessito poc». La meua experiència pot servir a tothom, aturat o no, perquè qui cerqui la fe i la trobi veurà com la seva vida canvia i serà més feliç.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Una visió global del Sermó de la Muntanya

1. Tot un programa de vida i saviesa. El Sermó de la Muntanya és, si fa no fa, l'autoretrat de Jesús i la carta magna dels seus seguidors. Frapa un Mahatma Gandhi. Les actituds més fondes que proposa són fruit de la gràcia de Déu, que ens fa humils i senzills.

2. Al voltant de la Benaurança del cor net. Jesús no ha vingut a abolir la Llei sinó a donar-li plenitud. La plenitud és la seva persona. La plenitud és l'amor del primer i el segon manaments que resumeixen tota la Llei i els Profetes. L'Evangelí, i concretament el Sermó de la Muntanya, assumeix aquest doble manament en la Regla d'Or: «Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin». I afegeix: «Jo us dic que si no sou més justos que els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas en el Regne del cel.»

3. La benaurança de la misericòrdia. És la superació de la Llei del Talió per l'amor misericordiós que aixeca el qui està en la misèria del poder, la violència i la corrupció. La misericòrdia diu: «Estimeu els enemics». Exclou la venjança i suposa el perdó i l'oblit de l'ofensa. La misericòrdia diu: «Sigueu perfectes (en l'Amor) com el Pare del cel és perfecte (en l'Amor)». El Levític deia: «Sereu sants com jo sóc sant». Es tracta d'imitar Déu. Quin programa per fer-ho en l'amistat amb Déu? Des de l'interior de l'home, fins a l'exterior del món. Per què ens cal ser més del que aparentem ser? Perquè els nostres pensaments tinguin el coixí del silenci i puguem rebre l'amor que ve de Déu.

Dr. Josep M. Rovira Beloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Els continguts del diàleg sobre la fe

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats cal també plantejar-se el problema dels continguts: és a dir, sobre quins temes parlem?

Una de les principals acusacions que s'adrecen a les noves formes religioses és la superficialitat. En general, pateixen un greu dèficit de profunditat, ja que els manquen models fiables destil·lats al llarg de l'experiència històrica. Molts d'aquests corrents són el resultat de modes psicològiques i encara cal contrastar-les amb la concreció històrica per destriar el gra de la palla.

Segons Lluís Duch, una de les característiques fonamentals del que es considera la Nova Era és la rotunda despreocupació ètica. En canvi, el Déu de Jesús és el Déu dels pobres i el perill de centrar-se exclusivament en l'espiritualitat és evadir-se de la lluita per la justícia. L'experiència cristiana vincula la pregària amb la política, la contemplació amb el compromís. És una crida a la transformació de les condicions sociopolítiques que provoquen un món injust. L'esteticisme postmodern, presentista i egocèntric, pot erosionar l'estructura més íntima de la fe cristiana. Potser tenia raó Chesterton quan afirmava que l'home que ha deixat de creure en Déu no és que no cregui en res, és que s'ho creu tot.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La fe de l'endemà

La fe s'ha anat fent concreta i personalitzant durant el procés catecumenal, des del moment en què es demana a l'Església fins al moment mateix del baptisme en què la fe esdevé la llum que guia tota la vida del batejat.

Sens dubte, el baptisme rebut amb fe i amb la il·lusió espiritual de viure com pertoca als qui Déu s'ha adoptat com a fills, marca una fita en qui comença a viure la vida cristiana, tenint com a nord la fe rebuda.

Però el batejat ha de tenir molt clar que aquesta fita és un començament. És aleshores quan ha de posar els cinc sentits per mantenir íntegra la fe que el fa viure *fidel* a Crist, en qui ha nascut de nou. Això ho ha de defensar, lluitant per mantenir la fe.

Dit d'una altra manera, el qui és batejat ha de comptar que viure cristianament no és fàcil. Més aviat és un combat, un noble combat per no tornar a la vida d'abans d'haver rebut el do de la fe. Sant Joan recorda i encoratja els qui han estat batejats, dient-los que «els qui han nascut de Déu vencen el món. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe» (1Jn 5,4). I sant Pau no s'està de dir al seu deixeble Timoteu: «He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe» (2Tm 4,7).

Les expressions són les pròpies d'un combatent. Recorden que la vida cristiana és un noble combat per no perdre el do de la fe que s'ha rebut. Quan es beneeix l'oli dels catecúmens ja es parla en aquest sentit: aquest oli és «símbol de fortalesa en el combat», «dóna coratge per lluitar contra el mal», perquè amb la força i protecció d'aquest oli, s'emprenqui «la lluita de la vida cristiana». L'endemà del baptisme, cal començar a lluitar més que mai perquè la fe, com Crist mateix, sigui la llum de la nostra vida.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

3. ✠ **Diumenge III de Quaresma** [(lit. hores 3a setm.): ■ Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9. Aquest diumenge o qualsevol dia de la setmana, es poden fer: Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; santa Màrcia, vg. i mr.
4. **Dilluns** [■ 2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.
5. **Dimarts** [■ Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà.
6. **Dimecres** [■ Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe.
7. **Dijous** [■ Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.
8. **Divendres** [■ Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH).
9. **Dissabte** [■ Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV).

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava, però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa». El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada». I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob». Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu.

Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel».

Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc». I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres. Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions"».

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R. Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R. «El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor». / El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual». I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la feramaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar"».

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver cómo es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado.» Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios.

El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.»

Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros." Si ellos me preguntan cómo se llama, ¿qué les respondo?» Dios dijo a Moisés: «"Soy el que soy"; esto dirás a los israelitas: "'Yo-soy' me envía a vosotros".» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: "Yahvé (Él-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación."»

Jesucrist, el Salvador. Obra de Fernando Gallego (s. xv), Museu del Prado (Madrid)

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R. Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquellos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador. Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús contestó: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.»

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves: tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde?" Pero el viñador contestó: "Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas."»

COMENTARI

Si no us convertiu, acabareu malament

El cicle C de lectures quaresmals gira al voltant de la crida a la conversió davant del perdó que Déu ens ofereix per Jesucrist. En època de Jesús era freqüent pensar allò de «qui la fa, la paga», fins i tot davant Déu. L'anomenada *teologia de la retribució* considera que Déu castiga els dolents i premia els bons, ja en aquesta vida. Per això les malalties, els fracassos i els accidents eren vistos com a càstig de Déu.

L'evangeli ens reporta la reacció de Jesús davant les opinions de la gent a causa de dos fets esfereïdors: les víctimes mortals d'una revolta contra Pilat i les víctimes de l'esfondrament de la torre de Siloè. La gent

pensa que aquestes persones mortes ho han estat a conseqüència del seu pecat. Déu els ha castigat com a pecadors que eren. Jesús sap, però, de quin fang estem pastats i coneix el pecat que rau en el cor de tota persona. Tots necessitem de la conversió.

En un segon moment, Jesús posa l'exemple de la figuera que no dona fruit. Per què ha de continuar xuclant vitalitat a la vinya, si no és capaç de produir, després de tres anys, les figures esperades? Soltadament, el vinyater proposa a l'amo d'esperar encara un any més, mentre s'incrementen les atencions a la figuera. Si no, ja arribarà el moment de tallar-la. En el context de la crida a la conversió, la paràbola ens presenta el moment actual com una pròrroga que Déu ens concedeix per

veure si, finalment, donem el fruit que ell espera de nosaltres o no.

D'aquesta manera Déu mostra la seva paciència envers nosaltres. La seva paciència, però, no és il·limitada: té data de caducitat. Ens toca a nosaltres respondre-hi responsablement amb el canvi de cor i de vida. Les expressions de Jesús són dures: «Si no us convertiu, tots acabareu igual... si no ja la podreu tallar». I és que ens hi juguem molt: la vida amb ell o sense ell!

La crida a la conversió ressona en la Quaresma, mentre avancem cap a la Pasqua. Resulta decisiu fer més evangèlica la nostra vida, per poder participar, també nosaltres, del misteri pasqual del Crist.

Jordi Latorre, SDB

Mans Unides d'Andorra vol promoure la igualtat entre sexes

Mans Unides al Principat d'Andorra ha presentat la seva campanya per al 2013, que està destinada a promoure la igualtat entre sexes i l'autonomia de la dona, seguint el lema d'enguany: «Sense justícia no hi ha igualtat.»

Mans Unides d'Andorra uneix enguany els esforços a Mans Unides Diocesana d'Urgell en la recerca de fons per al projecte de formació a Nigèria per mirar de mitigar la violència de gènere i familiar que hi ha al país, amb la millora de la formació de les dones. Obra a més, d'altres tres projectes: un per escolaritzar nens i inserir joves al món laboral a Camerún, un pla de prevenció i promoció de la salut al barri René Cisneros de Managua i un projecte a Burkina Faso, on es vol construir quatre sales polivalents per impartir alfabetització a nens i adults. Es volen recaptar 54.257 € en total, per poder tirar endavant aquests projectes: tot i que la situació de crisi ha provocat la reducció de socis i de les aportacions, es faran diverses activitats per recollir diners solidaris.

S'ha fet la projecció d'un reportatge, a Santa Maria del Fener el dia 8 de febrer, el 22 es va fer un cinefòrum i el 2 de març s'ha dut a terme una vetllada musical. El tancament de campanya es farà el 28 d'abril a Encamp amb una actuació solidària de l'esbart Sant Romà.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Celebració del Dia Mundial del Malalt

El dia 11 de febrer, festa de la Mare de Déu de Lourdes i Dia Mundial del Malalt, Mn. Xavier Parés, Degà i Rector de la parròquia Sant Ot, va presidir l'Eucaristia seguida i participada per un gran nombre de fidels: malalts, persones grans, familiars, amics... que van acudir a honorar la Mare de Déu i celebrar aquesta festa tan entrançable i tan especial per als malalts i persones amb moltes mancances, que cerquen de veure alleujats els seus sofriments.

A la seva homilia, Mn. Parés va remarcar alguns aspectes molt significatius que es viuen amb gran devoció a Lourdes i a cada pelegrinatge: El senyal de la creu, la vivència de la fe, el simbolisme de l'aigua, les torxes, la processó, infermers/res i brancadiers amb una entrega sens mida...

També va subratllar alguns punts del missatge del Papa per al Dia del Malalt, proposant que tots hem de ser bons samaritans i fer com ell amb compassió i ajuda als qui pateixen. També va fer present la renúncia del Sant Pare Benet XVI, invitant a la pregària per ell i pel qui l'haurà de substituir.

Després de l'homilia, va administrar el sagrament de la Santa Unció a un bon nombre de persones grans i malaltes que es van atansar al peu del presbiteri per a rebre aquest sagrament.

Al final de l'Eucaristia va tenir lloc la processó amb la Mare de Déu i l'estendard per les naus laterals de la Catedral, portant cada participant una espelma encesa.

Créixer en l'adversitat

La jornada de formació convocada per a aquest 4 de març es durà a terme a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Sota el lema «Créixer en l'adversitat», el Gmà. José Carlos Bermejo SJD, parlarà abastament dels recursos que podem utilitzar per a no tan sols superar les circumstàncies difícils, sinó per convertir-les en una oportunitat de millora personal. La celebració de la Pasqua del Malalt està convocada per al proper dia 11 de maig a Ponts, i exposarà el tema Mn. Manuel Pal. Si us voleu inscriure a qualsevol de les dues activitats, podeu posar-vos en contacte amb la Delegació de Pastoral de la Salut, a través del correu electrònic despatx@bisbaturgell.org.

Mons. Vives presideix una de les Jornades d'Ètica i Món Contemporani a Barcelona

Els dies 11 i 12 de febrer passat a Barcelona van tenir lloc a la Facultat de Teologia de Catalunya les Jornades d'Ètica i Món Contemporani, organitzades pel Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE) i el Departament de Teologia Moral, sobre la temàtica «Economia del desig, economia de la necessitat». La primera jornada fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Vives, i la segona pel Cardenal Arquebisbe de Barcelona Mons. Martínez Sistach.

Durant els dos dies de ponències hi van participar el Dr. Francesc Cabana (president de l'Ateneu Barcelonès i economista), el Dr. Alfredo Pastor (professor de l'IESE, Càtedra IESE-Banc de Sabadell d'Economies Emergents), el Dr. Guillem López Casasnovas (professor d'Economia, Univ. Pompeu Fabra) i S.E. Mons. Mario Toso SDB (bisbe secretari del Pontifici Consell Justícia i Pau, de Roma), i també hi van col·laborar el Dr. Antoni Babra, el Dr. Joan Costa i el professor Domènec Valls SDB, amb la presència del Dr. Armand Puig Degà President de la Facultat de Teologia de Catalunya.

LA PLETA

Un Papa lliure guiat per un sa realisme i una gran valentia espiritual

Benet XVI a l'audiència del dimecres 13 explicava, diàfanament, el sentit de la seva renúncia, que molts encara no volen captar. Ell ha volgut fer un últim gran servei a l'Església i deixar pas a un successor amb més forces per a dirigir la barca de Pere. És un home lliure, valent i realista, que cerca el bé més gran per a l'Església. S'explicava així: «He decidit renunciar i ho he fet amb plena llibertat per al bé de l'Església, després d'haver pregat llargament i després d'examinar la meua consciència davant de Déu. Sóc ben conscient de la gravetat del fet, però també conscient de no ser capaç de dur a terme el ministeri petrí amb aquella força que es requereix. Em dóna suport i m'il·lumina la certesa que l'Església és de Crist, el qual mai no la deixarà sense la seva guia i la seva cura». Un gran testimoniatge de la seva fe i el seu amor a Jesucrist que porta l'Església, i la consciència que els homes passem, després de fer un servei generós, perquè som «humils treballadors de la vinya del Senyor».

Fa tres anys va donar una bona clau d'interpretació de com ell veia l'exercici del ministeri papal. S'emparava en les paraules de Sant Bonaventura «Opera Christi non deficiunt, set proficiunt», «les obres de Crist no retrocedeixen, no desapareixen, sinó que avancen», per dir-nos que «per a Sant Bonaventura governar no coincidí simplement amb fer alguna cosa, sinó que era sobretot pensar i resar. A la base del seu govern sempre

hi trobem la pregària i el pensament; totes les seves decisions eren fruit de la reflexió, del pensament il·luminat per l'oració. La seva íntima relació amb Crist va acompanyar sempre la seva tasca (...) per governar no només mitjançant ordres i estructures, sinó guiant i il·luminant les ànimes, orientant cap a Crist». Són un retrat del seu pontificat i expliquen com, en endavant, ell pensa ajudar l'Església!

Els anys que Benet XVI ha servit com a Papa, ha parlat i ensenyat amb saviesa i amb arguments, i hem anat a escoltar el seu ensenyament. És un enamorat de la bellesa de l'art i de la música. Ens ha emocionat com celebrava i estimava la litúrgia. Ens ha ensenyat que val la pena ser valents davant el relativisme occidental i les contradiccions que trobarem en el món secularitzat, laïcista i materialista. Ha mostrat la bellesa de la fe en Déu i ha estat decidit a l'hora de netejar els pecats dels clergues, acollint les víctimes i canviant la normativa. I sempre ha mantingut el diàleg amb tothom, amb les ideologies i els savis d'aquest món, amb els polítics i els líders religiosos, amb els membres de la Cúria i amb tots els qui s'hi acostaven. Ha estat un gran creient en Déu que ha confiat sempre en la raó, en el diàleg i en la bondat, i a prop seu era això el que es respirava.

Ens ha regalat tres belles encíclicques sobre l'amor, l'esperança i la veritat en la justícia, així com quatre grans exhortacions sobre l'Eucaris-

tia, la Paraula de Déu, l'Església a l'Àfrica i l'Església a l'Orient mitjà. I serà molt conegut pels seus tres llibres sobre l'històric «Jesús de Natzaret». Fortament preocupat pel que ell anomenava amb insistència l'«eclipsi de Déu, una certa amnèsia, més encara, un vertader rebuig del cristianisme». Amb el temps la seva figura profètica i lliure encara creixerà més.

Es manifestava «bavarès», i molt content de ser-ho, i això el va fer sensible a les llengües i cultures minoritàries i a la comprensió de realitats socials com la nostra. Es va trobar ben a gust en la seva visita a Barcelona, i durant el seu pontificat fou signat l'Acord (concordat) entre la Santa Seu i el Principat d'Andorra que assegura la figura del Copríncep episcopal per part de l'Església, entre d'altres realitats ben positives.

El retrat de Sant Bonaventura que en dóna un notari pontifici anònim contemporani s'adequa molt al que coneixem del Papa Benet XVI: «Home bo, afable, pietós i misericordiós, ple de virtuts, estimat per Déu i pels homes... De fet, Déu li havia concedit una gràcia tan gran, que tots els que el veien quedaven envaïts per un amor que el cor no podia amagar.»

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell
i Copríncep d'Andorra

Article publicat al diari *El Punt AVUI*, 14.2.2013